

Sygn. akt: I 1 C 231/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Iwona Tusk-Kasiewicz
Protokolant:	protokolant Monika Welka

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2015 r. w Gdyni

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko M. A.

o zapłatę

1. Uchyła nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym pod sygnaturą I 1 Nc 5251/14 w dniu 4 września 2014 r. wobec pozwanej M. A.;
2. Oddala powództwo;
3. Odstępuje od obciążania pozwanej kosztami postępowania.

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (następca prawny Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej im. Św. J. z K. z siedzibą w R.) domagał się zasądzenia od pozwanych K. A. i M. A. solidarnie kwoty 3 911,79 zł z odsetkami ustawowymi od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu wskazując, że jest posiadaczem weksla wystawionego w D. w dniu 23 lutego 2009 r. na kwotę 3 911,79 zł, wręzonego powodowi jako remitentowi przez wystawcę K. A., którego poręczycielem jest M. A.. Powód wskazał, że wypełnił weksel zgodnie z deklaracją wekslową, a pozwani zostali powiadomieni o tym listem poleconym, jednak nie dokonali zapłaty sumy wekslowej.

(pozew – k. 2-5)

Nakazem zapłaty z dnia 4 września 2014 r. wydanym w postępowaniu nakazowym w sprawie I 1 Nc 5251/14 Sąd Rejonowy w Gdyni orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty - k. 20)

Zarządzeniem Przewodniczącego z dnia 21 stycznia 2015 r. nakaz zapłaty został uprawomocniony w stosunku do pozwanego K. A..

(zarządzenie z dnia 21.01.2015 r. – k. 119)

Pozwana M. A. złożyła zarzuty od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. Pozwana wskazała na różnice w wysokości kwoty kapitału wskazanej w wezwaniu do zapłaty i w pozwie, a ponadto wniosła o rozłożenie należności na raty i odstąpienie od obciążania jej kosztami procesu ze względu na trudną sytuację życiową i majątkową.

(zarzuty – k. 50-51v)

W piśmie procesowym z dnia 25 lutego 2015 r. pozwana M. A. wniosła o umorzenie postępowania z uwagi na zawarte z powodem porozumienie na ratalną spłatę zobowiązania będącego przedmiotem roszczenia w niniejszej sprawie.

(pismo procesowe pozwanej z dnia 25.02.2015 r. – k. 133-134)

W piśmie procesowym z dnia 11 czerwca 2015 r. powód ograniczył roszczenie do kwoty 3 762,28 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty.

(pismo procesowe pełnom powoda z dnia 11.06.2015 r. – k. 159-160)

Pozwana M. A. nie wyraziła zgody na cofnięcie pozwu przez powoda bez zrzeczenia się roszczenia ponad kwotę 3 762,28 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 10 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

(pismo procesowe pozwanej z dnia 07.09.2015 r. – k. 175-176)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 lutego 2009 r. K. A. zawarł ze Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo – Kredytową im. Św. J. z K. z siedzibą w R. (dalej (...) im. (...). J. z K.) umowę o pożyczkę nr 2K/ (...).

(niesporne, nadto deklaracja wekslowa – k. 6)

W dniu 23 lutego 2009 r. między K. A. i (...) im. (...). J. z K. podpisana została deklaracja wekslowa, zgodnie z treścią której K. A. złożył do dyspozycji (...) im. (...). J. z K. weksel in blanco z jego wystawienia, opatrzony klauzulą „bez protestu”, który pożyczkodawca miał prawo wypełnić w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki i przystąpić do jego realizacji do sumy odpowiadającej zadłużeniu z tytułu pożyczki udzielonej na podstawie umowy nr (...) z dnia 23 lutego 2009 r.

(niesporne, nadto deklaracja wekslowa – k. 6)

W treści deklaracji wekslowej M. A. złożyła oświadczenie, w którym poręczyła solidarnie za wszelkie zobowiązania wystawcy weksla K. A. z tytułu umowy o pożyczkę nr 2K/ (...) z dnia 23 lutego 2009 r. i zobowiązała się do zapłaty udzielonej kwoty pożyczki lub jej części powiększonej o należne odsetki, opłaty, prowizje i inne koszty przysługujące (...) im. (...). J. z K. w związku z wykonaniem umowy na wypadek, gdyby pożyczkobiorca nie wykonał swojego zobowiązania.

(niesporne, nadto deklaracja wekslowa – k. 6)

W dniu 23 lutego 2009 r. K. A. wystawił weksel własny in blanco, płatny na zlecenie (...) im. (...). J. z K.. Podpis na wekslu jako poręczyciel złożyła M. A.. (...) im. (...). J. z K. wypełnił weksel na kwotę 3 911,79 zł z terminem płatności na dzień 31 lipca 2014 r.

(niesporne, nadto kopia weksla - k. 15, oryginał weksla zabezpieczony w Sądzie)

Pismami z dnia 17 lipca 2014 r. (...) im. (...). J. z K. wezwał K. A. i M. A. do spłaty należności z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 23 lutego 2009 r. w wysokości 3 911,79 zł oraz zawiadomił, iż wypełnił weksel wystawiony celem zabezpieczenia pożyczki na w/w kwotę i opatrzył go datą płatności na dzień 31 lipca 2014 r., wzywając jednocześnie do niezwłocznego wykupienia weksla.

(niesporne, nadto pisma z dn. 17.07.2014 r. – k. 8-9)

W dniu 1 września 2014 r. (...) im. (...). J. z K. z siedzibą w R. została przejęta przez (...) Bank Spółkę Akcyjną z siedzibą w W..

(niesporne, nadto decyzja Komisji Nadzoru Finansowego z dnia 14.08.2014 r. – k. 23-23v)

W piśmie z dnia 18 lutego 2015 r. (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. potwierdził, że między (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. i M. A. zawarte zostało porozumienie w sprawie spłaty zobowiązania wynikającego z poręczenia umowy pożyczki nr (...) z dnia 23 lutego 2009 r., zgodnie z treścią którego termin pierwszej wpłaty w kwocie 111,79 zł został ustalony do dnia 5 marca 2015 r., a pozostałe zadłużenie zostało rozłożone na miesięczne raty w wysokości po 100,00 zł każda z nich, płatne do 5-go dnia każdego miesiąca, począwszy od dnia 5 kwietnia 2015 r.

(niesporne, nadto pismo powoda z dnia 18.02.2015 r. – k. 135)

M. A. spłaca zobowiązanie wynikające z poręczenia umowy pożyczki nr (...) z dnia 23 lutego 2009 r. zgodnie z treścią w/w porozumienia.

(niesporne, nadto dowody wpłat – k. 149-151 i k. 177-181)

Źródłem utrzymania M. A. jest wynagrodzenie z tytułu umowy o pracę zawartej na ½ etatu w wysokości 652,65 zł oraz zasiłek rodzinny w kwocie 106,00 zł. M. A. prowadzi samodzielne gospodarstwo domowe i ma na utrzymaniu 8-letnią córkę, na którą otrzymuje alimenty z Funduszu Alimentacyjnego w kwocie 400,00 zł miesięcznie. M. A., oprócz kosztów utrzymania siebie i córki, ponosi comiesięczne koszty spłaty dwóch pożyczek w łącznej kwocie 360,00 zł.

(niesporne, nadto: umowa pożyczki gotówkowej z dnia 21.05.2013 r. – k. 61-61v, umowa abonencka – k. 62, umowa o pracę – k. 63, decyzja Burmistrza D. nr 89-1/14/FA/112 z dnia 03.07.2014 r. – k. 64, wyrok zaoczny SO w Koszalinie z dnia 11.02.2014 r. w sprawie I 2C (...) – k. 65-65v, umowa o kredyt konsumencki z dnia 10.06.2013 r. – k. 67, odpis skrócony aktu urodzenia córki pozwanej - k. 68, zaświadczenie o wysokości wynagrodzenia – k. 69, umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 71-71v)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie w/w dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda i pozwaną M. A. w toku postępowania, których prawdziwość nie była kwestionowana przez strony, a nadto nie budziły one wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnoszą do sprawy żadnych nowych, istotnych okoliczności.

Powód domagając się od pozwanych solidarnie kwoty 3 911,79 zł wraz z odsetkami ustawowymi powoływał się na wystawiony przez pozwanego K. A. oraz poręczony przez pozwaną M. A. weksel własny in blanco, który poprzednik prawny powoda - (...) im. (...). J. z K. z siedzibą w R. - wypełnił zgodnie z deklaracją wekslową z dnia 23 lutego 2009 r., a stanowiący zabezpieczenie spłaty pożyczki udzielonej pozwanemu K. A. na podstawie umowy pożyczki nr (...) z dnia 23 lutego 2009 r. Powód wskazywał przy tym, iż wobec przejęcia przez niego z dniem 1 września 2014 r. (...) im. (...). J. z K. z siedzibą w R. wstąpił we wszystkie jej prawa i obowiązki. Normatywną podstawę żądania powoda w stosunku do pozwanego K. A. stanowił zatem art. 101 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz.U. 1936, Nr 37, poz. 282 ze zm.) oraz art. 720 k.c. i art. 74c ust. 4 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 1450 ze zm.), a w stosunku do pozwanej M. A. – również art. 30, 32 i 47 w/w ustawy Prawo wekslowe.

Wobec faktu, iż nakaz zapłaty wydany w niniejszej sprawie uprawomocnił się w stosunku do pozwanego K. A., przedmiotem rozstrzygnięcia w procesie były zarzuty i stanowisko pozwanej M. A..

Pozwana nie kwestionowała zasadności roszczenia powoda, tj. swojego obowiązku spłaty należności wynikającej z pożyczki udzielonej K. A., za którego zobowiązania jako wystawcy weksla in blanco pozwana poręczyła. Pozwana początkowo wskazywała na różnice w wysokości kwoty kapitału wskazanej w wezwaniu do zapłaty i w pozwie, który to zarzut należało uznać za chybiony, gdyż zgodnie z treścią deklaracji wekslowej suma wekslowa, a więc kwota dochodzona w pozwie, obejmuje oprócz kapitału pożyczki (lub jego części) również odsetki, opłaty, prowizje i inne koszty przysługujące pożyczkodawcy, co ponadto wynika z treści skierowanego do pozwanej wezwania do zapłaty i wykupu weksla z dnia 17 lipca 2014 r., w którym kwota żądana pozwem została wskazana jako suma zadłużenia obejmującego kapitał, odsetki umowne, odsetki karne i koszty windykacyjne.

W toku procesu pozwana podniosła natomiast, iż na skutek ugody pozasądowej zawartej z powodem pozwana spłaca w ratach należność będącą przedmiotem żądania pozwu oraz że spłat tych dokonuje regularnie, wobec czego brak jest podstaw do zasądzenia tej należności. Pozwana wniosła ponadto o nieobciążanie jej kosztami procesu ze względu na trudną sytuację życiową i majątkową.

Zawarcie z pozwaną porozumienia co do ratalnej spłaty należności dochodzonej w pozwie oraz fakt, iż pozwana regularnie dokonuje kolejnych spłat, potwierdziła strona powodowa i w konsekwencji, już po rozpoczęciu rozprawy, powód cofnął powództwo w zakresie kwoty zapłaconej przez pozwaną na podstawie przedmiotowego porozumienia. Ponieważ jednak powód nie zrzekł się roszczenia w tym zakresie, zaś pozwana nie wyraziła zgody na częściowe cofnięcie powództwa bez zrzeczenia się roszczenia - umorzenie postępowania w zakresie cofniętego żądania nie było możliwe (art. 203 § 1 k.p.c.).

Wobec powyższego, w tym wobec niekwestionowanej i niespornej okoliczności, iż pozwana dokonuje na rzecz powoda regularnych spłat kwoty dochodzonej pozwem, zgodnie z treścią zawartej z powodem ugody pozasądowej - Sąd uznał, że w zakresie kwot wpłaconych na rzecz powoda do dnia zamknięcia rozprawy w niniejszej sprawie, tj. do dnia 29 października 2015 r., roszczenie powoda zostało już zaspokojone, a zatem jest niezasadne i podlega oddaleniu.

W pozostałym zaś zakresie wskazać należy, iż zgodnie z treścią łączącej strony ugody termin spłaty raty miesięcznej został ustalony przez strony do 5-go dnia każdego miesiąca. Skoro więc Sąd ustalił, że pozwana do dnia 29 października 2015 r. (do dnia zamknięcia rozprawy) wywiązała się z ustaleń stron zawartych w ugodzie, to oczywistym jest, iż termin zapłaty kolejnej raty przypadał dopiero na dzień 5 listopada 2015 r. W chwili zamknięcia rozprawy wymagalność tej raty, jak również – co oczywiste – wymagalność kolejnych rat, jeszcze nie nastąpiła, a zatem żądanie powoda w pozostałym zakresie uznać należało za przedwczesne i jako takie podlegające oddaleniu.

Podsumowując, Sąd uznał, że roszczenie powoda - wobec treści zawartego przez strony porozumienia dotyczącego spłaty należności będących przedmiotem żądania powoda oraz wobec faktu, że pozwana wywiązuje się z postanowień tego porozumienia - nie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Sąd zatem w pkt. 1 wyroku, na podstawie art. 496 k.p.c., uchylił wydany w dniu 4 września 2014 r. w postępowaniu nakazowym nakaz zapłaty w stosunku do pozwanej M. A., zaś w pkt. 2 wyroku, na podstawie treści łączącej strony ugody pozasądowej, której warunki zostały potwierdzone przez powoda w piśmie z dnia 18 lutego 2015 r., oddalił powództwo w całości jako niezasadne i przedwczesne.

O kosztach postępowania Sąd orzekł mając na względzie, iż to pozwana - mimo oddalenia powództwa - jest stroną przegrywającą niniejsze postępowanie. Pozwana dokonała bowiem spłaty części należności dochodzonej przez powoda oraz zawarła z powodem porozumienie co do spłaty ratalnej całej dochodzonej należności już po wytoczeniu powództwa, a zatem - wobec braku spłaty na etapie przedsądowym - pozwana dała powód do wytoczenia powództwa i jest uważana za stronę przegrywającą postępowanie (tak też Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 21 lipca 1951 r. w sprawie C 593/51, opubl. OSN(C) (...)). Sąd jednakże miał również na względzie art. 102 k.p.c. - pozwalający, w szczególnie uzasadnionych wypadkach, na zasądzenie od strony przegrywającej tylko części kosztów lub nie obciążaniu jej kosztami w ogóle. Wskazać należy, że przepis ten jest przepisem szczególnym, stanowiącym wyłom w zasadzie odpowiedzialności za wynik sporu i urzeczywistniającym zasadę słuszności. Przepis ten nie konkretyzuje

owych szczególnie uzasadnionych wypadków, do których się odnosi – pozostawione to więc przez ustawodawcę zostało do uznania Sądu, który uwzględniając całokształt okoliczności sprawy kierować powinien się własnym poczuciem sprawiedliwości. Zarówno w doktrynie jak i praktyce orzecniczej utrwaliło się przy tym, iż owe szczególne okoliczności związane mogą być zarówno z przebiegiem samego procesu, jak i okolicznościami pozostającymi na zewnątrz procesu – a więc także, a nawet zwłaszcza, dotyczącymi stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Okoliczności te winny być przy tym oceniane z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego.

Mając powyższe na względzie Sąd zważył, iż sytuacja finansowa i życiowa pozwanej jest bardzo zła, na co wskazują niskie dochody pozwanej z tytułu otrzymywanego wynagrodzenia i zasiłku rodzinnego w łącznej kwocie ok. 760,00 zł oraz konieczność samodzielnego prowadzenia gospodarstwa domowego i sprawowania opieki nad 8-letnim dzieckiem, na które pozwana otrzymuje z Funduszu Alimentacyjnego kwotę 400,00 zł miesięcznie. Pozwana jest przy tym, poza zwykłymi kosztami utrzymania siebie i dziecka, obciążona spłatami innych zobowiązań w kwocie ok. 360,00 zł miesięcznie, co dodatkowo utrudnia jej sytuację finansową. Sąd uznał więc, że w takiej sytuacji ewentualne zasądzenie od pozwanej kosztów procesu obciążałoby ją ponad miarę, i w pkt. 3 wyroku, na zasadzie art. 102 k.p.c., odstąpił od obciążania pozwanej tymi kosztami.